

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi S. L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Wojewódzkiego

z dnia 16 lipca 1970 r.,

wydanym w sprawie z wniosku Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Ł.

Wydział Finansowy obecnie Skarb Państwa Starosta Powiatu B.

przy uczestnictwie B. B. i B.B .

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2011 r.,

zażalenia skarżącego S. L.

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 27 lutego 2009 r.,

oddala zażalenie

Uzasadnienie

Skarżący S. L. wniósł o wznowienie postępowania w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia przez Skarb Państwa działki nr 1/1 o pow. 475 m², zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Wojewódzkiego z dnia 16 lipca 1970 r. Skarga oparta została na podstawie pozbawienia możliwości działania w sprawie, której dotyczyła.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę postanowieniem z dnia 27 lutego 2009 r. wyjaśniając w uzasadnieniu, że skarżący, pomimo wezwania, nie wskazał okoliczności potwierdzających zachowanie terminu do jej wniesienia. Obowiązek przedstawienia tych okoliczności w skardze wynika z art. 409 k.p.c., a jego niewykonanie powoduje konieczność odrzucenia skargi.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że postępowanie w sprawie Ns 208/69, której dotyczy skarga, nie obejmowało nieruchomości wchodzącej w skład spadku po poprzednikach skarżącego, co wynika z postanowienia o dziale spadku po J. i J. małżonkach L. (Ns 530/68) i jego uzasadnienia. W rezultacie niewzięcie udziału w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia tej nieruchomości przez skarżącego nie odpowiadało ustawowej podstawie z art. 401 pkt 2 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący zarzucił nieważność postępowania z przyczyn przewidzianych w art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c.; naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. oraz naruszenie art. 1, art. 3, art. 5 i art. 8 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz.U. z 2001 r., Nr 124, poz. 1361 ze zm.). We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nieważność postępowania skarżący łączy z faktem, że w skład sądu, który wydał postanowienie o odrzuceniu skargi wchodził sędzia, przed laty, jako aplikant sądowy będący protokolantem w sprawie o dział spadku po dziadkach skarżącego. Jednakże, mimo że do protokolantów, jako organów sądu, stosują się odpowiednio

przepisy o wyłączeniu sędziego (art. 54 k.p.c.), nie budzi wątpliwości, iż sytuacja wskazywana przez skarżącego jako przyczyna nieważności nie odpowiada żadnej z podstaw wyłączenia sędziego przewidzianych w art. 48 § 1 pkt 5 bądź w § 3 k.p.c. Obecnie orzekający sędzia był bowiem protokolantem w innej sprawie niż objęta skargą o wznowienie.

O prawidłowym sporządzeniu niniejszej skargi nie stanowi fakt, że w innej sprawie inna skarga o wznowienie złożona przez skarżącego została uzupełniona w zakresie, który stanowi brak niniejszej skargi. Trafnie też Sąd Okręgowy stwierdził, że skarżący nie uzupełnił braku skargi polegającego na wskazaniu okoliczności świadczących o zachowaniu terminu do wniesienia tej skargi. Natomiast nieprawidłowy był rygor, pod jakim Sąd Okręgowy wezwał skarżącego do uzupełnienia tego braku formalnego. Powinien być to bowiem rygor zwrotu skargi, a nie jej odrzucenia, ponieważ art. 410 § 1 k.p.c. nie przewiduje sankcji odrzucenia skargi w wypadku nieuzupełnienia jej braków formalnych w terminie. Odrzucenie może nastąpić jedynie wówczas, kiedy skarga została wniesiona po upływie przepisanej terminu, jest niedopuszczalna lub nieoparta na ustawowej podstawie. Mimo to jednak nie zachodzą podstawy do uwzględnienia zażalenia, ponieważ z okoliczności wskazanych przez skarżącego w zażaleniu wynika, że zachodzi jednak przesłanka uprawniająca do odrzucenia skargi – skarga została bowiem złożona po terminie przewidzianym w art. 407 k.p.c. Skarżący oparł skargę na podstawie z art. 401 pkt 2 k.p.c. W takim wypadku skarga – zgodnie z treścią art. 407 § 1 k.p.c. - powinna zostać złożona w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym skarżący dowiedział się o postanowieniu zapadłym w sprawie, której wznowienia się domaga. Jeżeli skarżący już w 2004 r. po raz pierwszy wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie Ns 208/69, której dotyczy także aktualnie rozpatrywana skarga, to znaczy że już wówczas wiedział o postanowieniu wydanym 16 lipca 1970 r. Tym samym, składając kolejną skargę cztery lata później, uczynił to już po upływie terminu z art. 407 § 1 k.p.c. Podnoszona przez skarżącego okoliczność, że dopiero w 2008 r. dowiedział się o tym, że w dacie wydania postanowienia o stwierdzeniu zasiedzenia działki 1/1 przez Skarb Państwa w księdze wieczystej figurowali J. i J. L., co jego zdaniem przesądza o wadliwości tego postanowienia z dnia 16 lipca 1970 r., nie ma znaczenia dla biegu terminu z

art. 407 § 1 k.p.c. przewidzianego dla skargi o wznowienie opartej na podstawie wskazanej przez skarżącego.

Z przytoczonych względów zaskarżone postanowienie odpowiada prawu, co uzasadniało oddalenie zażalenia na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.